

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

..... ΜΙΑ - ΚΑΛΔΙΣΤΕΙΑ .....

Αφού όλη ή Έλλάς καταγίνεται νά βγάξη «Μίς», γιατί νά μη βγάλη μερικές και τώ Πιπεροφόρες; Κανονίστηκαν λοιπόν όλα άφεσδύσε κι' ό προγραμματικός χορός άποφασίστηκε νά δοθής στό σαλόνα της ενόχουρης... άποθήκης του κ. Χατζηστράτη, ή όποια χρησιμοποιε άλλοτε γιά την έναποθήκευση κουκουλιών και άνιράκων. Ή άποθήκη του κ. Χατζηστράτη έχρησιμοποείται σ' όλες τις έκτακτες περιπτώσεις ως έντευκτιριο του καλού και έκλεκτού κόσμου της κοινότητος, παραμεριζόμενον των δερματών που έφυλάσσοντο μέσα σ' αυτή. Στην άποθήκη του κ. Χατζηστράτη έγίνοντο όλοι οι χοροί, ή διαλέξεις, οι έπισπομη γάμοι και τά βαφτίσια και τά συμπτώσια

Άγγελος της Άγγέλου της μαμάκας της!

Όταν ό κ. Δήμαρχος έλαβε τώ τηλεγράφημα του «Συνδέσμου Συντακτών», έσάστισε λίγο στην άρχη.

«Ανάγκη μέχρι τέλους Γανουαρίου νά γίνη ή έκλογή διά τήν καλύτεραν Μίς της πόλεως σας».

— Μυίγες μου ζητάνε!... ελεην έκκληρητος ό Δήμαρχος. Τί διάβολο! Νά ήταν καλοκαιρι, νά τους βρω δσε; θέλουν. Άπό μυίγες άλλο τίποτα θώω. Άλλά τώρα χειμώνας καιρός που νά τις βρω!...

— Δέν σου ζητάνε μυίγες, τώ ελε ό κ. Τσουκλής, δημοτικός σύμβουλος και καταστηματαρχης Ούγγρικης πατάτας και άλλων... άποικιακών, άλλα νά διαλέξουμε τώ εομορφώτερο κορίτσι γιά νά τώ στεύουμε στην έκθεση.

— Στην έκθεση!... Ποιά έκθεση; Νά εκθεσομε δηλαδή τώ κόσμου τά χορίσια!

Ευτυχώς που έντυχεν εκεί ό νομομαθής κ. Κακαράτζας και τώ εδωσε νά καταλάβουν.

— Α, έτσι ενίε; ελεην ήσυχάζοντας έπ' τέλους ό Δήμαρχος. Τότε νά τώ βρούμε, άλλα πώς; Πού νά τά βρούμε τά ώμορφα χορίσια; Νά τά ζωγραφίσουμε;

Ό κύριος όμως Κακαράτζας, νομικός, ελεπαμε, και πελαιδειμένως και γενικός των πάντων σύμβουλος, κανόνισε τά πάντα.

— Θά γίνη μι' άπιτροπή, έξήγησε στό Δήμαρχο, θά όργανωθής ένας χορός και θά γίνη προγραμματική έκλογή. Θά διαλεχτούν ή ώμορφότερες. Κι' έπειτα δεύτερος χορός: από τις λίγες που θά έκλεγούν, θά βγη ή μι' και ώραιότερα.

— Όστε μι' α ζητούν και όχι Μυίγες; ρώτησεν ό Δήμαρχος.

— Όυτε μι' αν, ούτε μυίγαν, άλλα... Μιν ζητούν!...

Στις δόξες της λοιπόν ή άποθήκη. Κλάδοι από πυξάρια στις πόρτες, σημαίες Έλληνικές στό παράθυρα, εικόνες ιστορικών προσώπων και ύποψηφιων γεροισιαστών στός τοίχους, πρασινάδες από κισσούς άπάνω στό τοιάρι, γιά νά φαίνονται, κορδέλλες από χρωματιστά χαρτιά, μαζί με τις άράχνες στό ταβάνι. Ή έπιτροπή φορούσε κονκαρδες στη μπουτονιέρα, κάτι φούντες δηλαδή μεγάλες, από κόκκινο μαλλι, που τώ έκλωθε ή πεθερά του ύπογραμματώσ του Ειρηνοδικείου. Φώτα παντού και δυό γραμμόφωνα γιά τώ χορό.

Ό χορός κι' όλη ή τελετή θά γινότανε... μασκέ, πρδς άποφυγήν πάσης παρεξηγήσεως της έπιτροπής ως μεροληπιώσης. Ό κ. Κακαράτζας, ως νομικός, τά έπρόσεγε πολύ αυτά.

Ή κ. Χατζηστράτη, μι' διανοούμενη του χωριού, ή όποια έκανε και σκίτσα, άνέλαβε νά φτιάση και νά προσφέρη αυτή τώ μεγάλο γλύκισμα χάριν των προσκεκλημένων, ένα γλύκισμα που γιά πρώτη φορά θά φάη τώ χωριό και του όποιου τή συνταγή της τήν ελε δώσει ή όρδινάντσα ένδς άνθιπολοχαγού τώ

Ή δικαιοσύνη, παρούσα κι' αυτή, λίγο έλειψε νά έπέμβη...

Ό κλητήρας της Δημαρχίας άνέθηκε και χτύπησε τήν έπίσημη ώρα.

Γαλλικού στρατού, όταν ό σύζυγός της ύπηρετούσε κατά τόν μεγάλο πόλεμο, στην Γαλλική Άσφαλία, σφραγίζοντας τά «Λεσσε-Πασσε».

Άρχισε τέλος ό χορός. Τί χορός ήταν εκείνος! Τί καλλονές! Τί άριστοκαρία! Τί πλούτος! Τί φορέματα που έρωσαν ή καλύτερες του χωριού μωδίστρεις!...

Και ποιά νά πρωτοαναφέρουμε και γιά ποιά νά πρωτοποιμε;

Όλες ήσαν γλυκύτερες, πιό γλυκές κι' από τή ροδοζάχαρη, λευκές σαν Ζακυνθινή πούδρα.

Ό, της Νινής, της τσιφεράς και αιδερίας, ή άφροέσσα, ως ή σαπουνάδα της μητροκής μπουγάδας, ύσαφεις! Και ό, της Μιμής, ή λευκή της σαρκός ύγρότης, ως έξάνθησις της πατρικής γιαιούρης!...

Και ίδου, σαν ν' άφρησε τις μαμαρίνας άδελφές της στό Έρεχλείο, γιά νά κατέλθη στό χορό, στίλβουσα από τά φώτα της αιδούσης, λαμτοκοπούσα από πρλαντίνη και «σουλάκι», ή δις Ψιψή, θεά των θεών, όνειρο των όνειρων και άγγελος της... Άγγέλωσ, της μαμάκας της!...

Ή κυρία Δατζηστράτη άνέλαβε νά φτιάση τώ γλύκισμα.

Και ίδου άκόμα, άλαβαστηνη ύπερ τās μαμαρίνας, και μαμαρίνη ύπερ τās άλαβαστηρίνας, με μαλακήν τουλομουτοριου και όρεκτικην λευκότητα, ή κυρία Πριτσιπιτή, του μεγάλου γένους των Τσιφτελιδών.

Άλλά, καθώς ελεπαμε, γιά ποιά νά πρωτοποιμε και ποιά νά πρωτοαναφέρουμε;

Ίδου ή Μαριζέλ-Άννα (δέν θέλει Άννα) ή Ώσσανά, ή Τραχανά, ή Λαχανά, πλειάς μέσα στό ούράνιο της δερματοπθίρης στερεόμα!

Δορωόφο' τον άκτινοβολούντες και λάμποντες από λάδι και πετρώεσσα που βάλαν στό μαλλι τους, ό κ. Τοτός, ό κ. Κοντός, ό κ. Άνεβατός...

Ό, ή κυρία Ριμπατοόρμπα, ή ένσάρκωσις της θεικής καλλονής, ή κ. Ραγκούζινα, άρχόντισσα άληπτή, ή κ. Ταλαγίνα της μεγάλης και παλαιάς οικογενείας των κρεμμυδεπόμων του χωριού!...

Ίδου ή λεικορδίνη Κική, ή φαιοπράσνη Μιμή, ή Ιοδοειώδης Κοκό, ή κυανόαμος και μελανόνυξ, ή κυανοχαίτης και άπλυνταχη Ξιξή!... Ίδου ή άνάλλαγος από τά Χριστούγεννα Τιτη και ή άχυροποίητος Ριρή, γιά την όποια έγραψεν ύμνους εις πάντας τούς αιώνας ό εύφαισόμενος στό χωριό άνταποκριτής της Φοεράς κραιγιής του Έλληνισμού.

Ό, γιά νά γράψη και νά περιγράψη κανείς όλες αυτές τις θεσπέσιες καλλονές, τις μνημονάττου κι' ενάισθητες, πρέπει νάχη γιά πέννα λεπτή ήλιακή άκτινα, την όποια νά βουτά μέσα σ'ε μοσχοβολιστώσ μενεξέδες και άνθέρμα, στό άωχρά μπουμπύμισμα του δειλινού!...

Όταν τώ πάντα χαλασμένο ρολόγί του χωριού... έσήμανε τή δωδεκάτη, άνελθόντος έπ' τούτφ του κλητήρος της Δημαρχίας και κρούσαντος τήν έπίσημη αυτή ώρα, την όποια ή κ. Χατζηστράτη ελεν όσει γιά νά προσφέρει τώ Έλληικό της γλύκισμα, τώ γλύκισμα... δέν ύπρχε!

Άναζητήθηκε από δώ, άναζητήθηκε από εκεί, κυττάζανε κάτω από τώ στολισμένο, γιά την έμικρεπότερη του γλύκισματος εμφάνισι, τραπέσι, σήκωσαν τούς κισσούς και τά πυξάρια, άναποδογύρισαν τις μεγάλες εικόνες, καθώς κι' εκείνη του κ. Χατζηστράτη, πούχε τοποθετηθει γιά τώ έπίσημο της ήμέρας μεταξύν μι'ας εικόνας του μακαρίτη Κλεμανώ και μι'ας ένδς άστέρας του Χόλλυγουντ, άλλα τώ γλύκισμα δέν βρέθηκε πουθενά.

Τέλος, πίσω από τά δέγματα, βρέθηκε τώ ταψί, καθαρό και καλογλυμιμένο, σαν νά τώ ελεχ τριήμε ή μαμάκα της περικαλλούς Φιφής, ή όποια ήξερε από τέτοια!...

Όλοι συνταραχτήκαν τότε και ή διανοούμενη, παρούσα κι' αυτή, πρδς έπισημοποίησιν της γιορτής, λίγο έλειψε νά έπέμβη.

Ήταν σκάνδαλο ή θαύμα;

Ένας Σεβασμώτατος θ' άπέκλινε ύπερ τώ θαύματος, οι δικαστικοί έπέμναν ότι πρόκειται περι

Όταν ό κ. Δήμαρχος έλαβε τώ τηλεγράφημα...

Ό χορός θά γινόταν μασκέ!

σκανδάλου και ήθελαν να κάμουν... Ξεφουνα στους προσκεκλημένους!

Αλλά δεν πρόφτασαν. Ένας-ένας στην αρχή, δυο-δυο κατόπιν, τρεις-τρεις ύστερα και περισσότεροι, τὸ μὲν σχεδὸν τῆς ἀποθήκης πλήρωμα ἐθεάθη νὰ τρέχει σ' ἕνα ἰδιαίτερο μέρος, τὸ ὅποιο κανένας δὲν τὸ θέλει κ' ὅμως ὄλοι τὸ ζήτην.

Τὶ νὰ εἶχε, ἀραγε, συμβεῖ; Τὸ γλύκισμα ἐφῆε — δπως τὸ ἔλεγε, θέλοντας νὰ πῆ ἴσως κσου-πρῖξ ἢ κ. Χατζηστράτη — εἶχε καταβροχθισθεῖ κρυφὰ ἀπὸ τοὺς χορευτὰς καὶ τοὺς προσκαλεσμένους, οἱ ὅποιοι δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατηθοῦν καὶ νὰ περμεῖνουν τὴν ὄρισμένην τοῦ μεσονυκτίου ὥρα, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ θαῦμα αὐτὸ, τὸ ἔδεσμα τῶν ἐδεσμάτων τῆς Γαλλικῆς γλυκισματοποιίας.

Αλλά... νὰ φυλάη ὁ Θεός! Ἡ ὀρδινάντσα τοῦ ἀντιπολογαγοῦ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, ἀντὶ τὴν δώση στὴν κ. Χατζηστράτη τῆς συνταγῆ τοῦ γλυκίσματος, τῆς ἔδωσε, κατὰ λάθος βέβαια, μὴ συνταγὴ ἀνακουφιστικὴ πολὺ, ἢ ὅποια φέρει κατ' εὐθειαν στὸ «ἰδιαίτερον»...

Αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε ἁμέσως, γιὰτὶ οἱ χορευτὰι φοβηθήκανε μῆπως εἶχαν δηλητηριαστεῖ κ' ἢ κ. Χατζηστράτη ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ τοὺς ἠσυχάσῃ, νὰ πῆ καὶ νὰ φέρῃ τὴ συνταγὴ.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, εἶπε ὁ Δῆμαρχος, γι' αὐτὸ μύριξε τὸ γλύκισμα σάν μύνα καὶ σιναμικὴ!

— Τότε γιὰτὶ τὸ ἔτρωγες; τοῦ εἶπε ὁ κ. Κακαριτζῆς.

— Ξέρω κ' ἐγώ, βρε ἀδελφέ; Γαλλικὸ πρᾶγμα εἶπε εἶνε, νόστιμο θὰ εἶνε. Κάτι θὰ ξέρουνε αὐτοὶ γιὰ νὰ τὸ φτιάχνουνε!

Τὸ μέγα γεγονός τῆς πρωτοκρανοῦς αὐτῆς κοσμοσυγκεντρώσεως, ἐξῆρε ὁ ἀνταποκριτῆς τῆς «Γοεράς κρᾶνγῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ» στὴν ἐφημερίδα του, ἀποστείλας, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐξῆς ὑπερέφελῃ σὲ στίχους ἔμπνευσί του:

Χορός, μασκέ, σιῆς Στρατῆαινας, καὶ τοῦ γνωστοῦ κύρ-Στρατή. Προσῆλθον νέαι καλλοναί, καὶ εὐγενεῖς, πολλαί, αὐτῆς πού διεκρίθησαν σὲ μπάλους καὶ σὲ τεία, καὶ διεχῆθη ἄρωμα, ὀποποναῖ, Πομπεία, τουλουματῆρ καὶ σαργελλῆ. Δουπόν, μετὰ τὸ τσάρεστον, ὁ κύρ-Στρατῆς ὁ Τέλλης, ἢ κερὰ Νικολάκαινα, ὁ Νῶντας, ὁ Βαγγέλης, ὁ Φώτης ὁ Ἀτῆραχος, ἢ Ἑλενιά, ἢ Νίνα, ἢ Στραβοπόδα ἢ Ἀργυρῶ,

π' ἀνάθει καὶ πὸν καιγεταί, ὁ ἀραμπατῆς ὁ Κάθουρας καὶ ἡ μαμῆ ἢ Δένη, ὄλοι αὐτοὶ βρεθήκανε στὸ τέλος κλειδωμένοι σὲ μέρος πὸν... δὲν λέγεται!..

Τὴν ὥρα τῆς ἀναμυμυουλῆς πὸν ἐπροκάλεσε τὸ γλύκισμα τῆς κ. Χατζηστράτη, ἐφτασε στὴν ἀποθήκῃ ὁ κ. Ἐπαρχος, πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Συγγνώμην, εἶπε, ἡ ὑπερησία, βλέπετε... Εἶχα τόσα τηλεγραφήματα ἀπὸ τὰ πλημμυροπαθῆ μέρη, νὰ πρωτοκολλήσω, καὶ γιὰ τοῦτο ἄργησα.

Κι' ἔπειτα, βλέποντας ἀδειανὴν σχεδὸν τὴν αἰθουσα καὶ τοὺς προσκαλεσμένους νὰ τρέχουν μὲ προφύλαξι καὶ συστολῇ σ' ἕνα ὄρισμένο μέρος, εἶπε:

— Α! Πολὺ καλὰ ἐκάματε! Ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ σᾶς ἐπρότεινα κ' ἐγώ. Νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἀπ' ὄλο τὸ λαὸ μυστικὴ ψηφοφορία γιὰ τὴ Μῆς καὶ ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν.

— Ἐννοια σας, κύριε Ἐπαρχε, τοῦ ἀπάντησε κάποιος χαμογελώντας αἰνιγματώδως, ἔννοια σας, ἢ ψηφοφορία γίνεταί παρα πολὺ μυστικῇ.

— Καὶ ψηφίζει, ψηφίζει ὁ κόσμος;

— Ψηφίζει, λέει;... Ἀκατασχετῶς!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΜΙΣΓΑΛΩΝ ἈΝΔΡΩΝ

Πρέπει νὰ σεβόμεθα ὅτι μᾶς ἄφησαν οἱ πρόγονοί μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ χιτῶμε κ' ἡμεῖς γιὰ τὸ μέλλον.

Γκαίτε.

«Ὅσοι ζητοῦν τὴν εὐτυχία στὴν πολυτέλεια καὶ τὴν σπατάλη, μοιάζουν μὲ αὐτοὺς πὸν ἀποστρέφονται τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου καὶ προτιμοῦν τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.»

Ναπολέων.

Τῆς γυναῖκος πρέπει νὰ τῆς βλέπουμε μὲ μάτια γέρον. Τὰ ἄλογα πρέπει νὰ τὰ βλέπουμε μὲ μάτια νέου.

Ἀραβικὴ παροιμία.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ!

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὄλου τοῦ κόσμου)

Ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνη: — ὦ! Σᾶς διαβεβαῶ, δεσποινίς, ὅτι μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ συμμερισθῶ τῆς θλίψεως σας. — Ἀλλὰ δὲν ἔχω θλίψεις. — Θὰ ἔχετε... ὅταν παντρευτοῦμε!

Φιλοσοφία πατρός. — Παιδί μου, δὲν πρέπει ν' ἀντιμιλάς στὴ μητέρα σου. — Μὰ ἀφοῦ ἔχει ἄδικο; — Δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ αὐτὸ. Ἄλλωστε, πρέπει νὰ μάθῃς, μὰ γιὰ πάντα, πὸς ὅταν μὴ γυναῖκα λείει κἀτί, τὸ κἀτί αὐτὸ ἔτσι εἶνε καὶ ὅταν ἀκόμα... δὲν εἶνε ἔτσι!

Στὸ Δικαστήριον. Ὁ Πρόεδρος πρὸς τὸν μάρτυρα: — Ὁ κατηγορούμενος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ σφυρῆζι ὅταν ἦταν μόνος του; — Δὲν ξέρω, κύριε Πρόεδρε, δὲν βρεθήκα ποτὲ μαζὺ του.. ὅταν ἦταν μόνος του!...

Ἡ μητέρα στὸ παιδί της, πὸν τὸ πᾶνει νὰ κἀπνίξῃ: — Ξέρεις πὸν πᾶνε τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν κἀπνίζουν τσιγάρο; — Naί, μαμά, στὴ... σοφίτα!

Ἐνας μεθυσμένος καροτσέρης κ' ἕνας διαβάτης: Ὁ Διαβάτης: — Ἐ, δὲν βλέπεις πὸς εἶνε ἀνθρώπος μπροστά σου; Ὁ Καροτσέρης: — Ἰσα-ἴσα, σὲ βλέπω διπλόν. — Δουτόν; — Ἦθελα νὰ περάσω ἀνάμεσα στοὺς δύο σας!...

Μεταξὺ γιαιτροῦ καὶ πελάτου: — Ποῦ ποτεῖς, φίλε μου; — Παντοῦ, γιαιτρέ μου, καὶ φοβάμαι ὅτι θὰ πεθάνω! — Ἄν εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸ λές, κανόνισε, σάν τίμνος ἀνθρώπος, τοὺς λογαριασμούς σου!...

Στὸ Πλημμελειοδικεῖο. — Ἐχεις νὰ προσθέσης τίποτε πρὸς ὑπεράσπισί σου, κατηγορούμενε; — Μιὰ λέξι μοναχὰ, κύριε Πρόεδρε. Νὰ φανῆτε λιγάκι συγκαταβατικὸς σ' ἕναν παλῆθ πελάτη σας... — Παλῆθ πελάτη μου;... — Μάλιστα. Δέκα φορές ἔχω καταδικαστεῖ ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σας!

Ἐρωτήσις: — Μπαμπᾶ, τί θὰ πῆ πεθερά; — Δὲν σοῦ εἶπα... βρωμίκα λόγια νὰ μὴ λές;

Γιὰ μιὰ πολὺ-πολὺ... εὐκολὴ κυρία. — Γιὰ κῆταξε, τί ὕφος Παναγίας πὸν ἔχει. — Naί, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τῆς κάνουνε παρὰ κλησεις!...

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε δικηγόρε, ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερη ποιητὴ γιὰ ἕναν διγάμο; — Τὸ νὰ ἔχη δυὸ πεθερές!...

— Γιατρέ μου, ὁ ἄντρας μου ὁ μακαρίτης, μοῦ παρουσιάζεται κάθε βράδου στὸν ὕπνο μου καὶ τρομάζω. Τί νὰ κάνω; — Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι μοῦ χρωσταῖ ἀκόμα πεντακόσια φράγκα!

— Γιατρέ μου, τοῦ κάκου παίρνω τὰ φάρμακα πὸν μοῦ συστήσατε. Δὲν θὰ θεραπευθῶ, μοῦ φαίνεται. — Θὰ θεραπευθῆτε. Ἐγὼ εἶχα τὴν ἴδια ἀσθένεια καὶ θεραπεύθηκα. — Naί, ἀλλὰ σεῖς εἶχατε ἄλλον γιαιτρό.

Ὁ ποιητῆς, μὲ δεμένο τὸ ἕνα μάτι: — Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς διαβάσω ἕνα ἀπὸ τὰ ποιήματά μου. Εἰσατε ὁ πρῶτος στὸν ὅποιο τὸ διαβάσω. — Ὁ πρῶτος; Τότε ποῖς σοῦ ἔχει σπάσει τὰ μούτρα;

Μαθηματικά. Ὁ Δάσκαλος πρὸς τοὺς μαθητὰς: — Στὴν ἄκρη ἐνὸς δρομοῦ, μήκους 300 μέτρων, δυὸ λιθοξόοι ἐργάζονται ταυτοχρόνως. Ὁ ἕνας προχωρεῖ πέντε μέτρα τὴν ἡμέρα κ' ὁ ἄλλος τέσσερα. Ποῦ θὰ συναντηθοῦν; Ὁ Μαθητῆς: Στὴν ταβέρνα!...

Τῆς τὴν εἶχε δώσει ἡ ὀρδινάντσα ἕνα γάλλου ἀξιοματικῶ.

Ὁ ἀνταποκριτῆς τῆς «Γοεράς κρᾶνγῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ».